

Sygn. akt III K 1504/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – Aneta Sobiepanek

Prokurator Wojciech Fijałkowski

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2013r., 7 sierpnia 2013r., 10 września 2013r.,

6 listopada 2013r., 15 kwietnia 2014 r.

sprawy:

1. **Ł. K.** – s. W. i E. z d. M., ur. (...) w W.

2. **R. S.** – s. M. i G. z d. B., ur. (...) w W.

oskarżonych o to, że:

w dniu 28.07.2011 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu doprowadzili (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 40.650,41 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracownika (...) S.A. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania – umowy leasingu operacyjnego numer (...) zawartej pomiędzy Ł. K. a (...) S.A., przy czym w dniu 11.08.2011 roku Ł. K. odebrał przedmiot leasingu i pomimo skutecznego doręczenia wypowiedzenia warunków umowy w dniu 20.12.2011 roku na adres korespondencyjny podany przez Ł. K. nie dokonał płatności rat leasingowych ani nie zwrócił przedmiotu leasingu, czym naraził na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

orzeka

I. oskarżonych Ł. K. i R. S. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu przyjmując, iż działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i za to na podstawie art. 286 §1 kk wymierza Ł. K. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; R. S. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec Ł. K. warunkowo zawieszają na okres próby 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego Ł. K. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A z siedzibą we W. kwoty 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych, zaś wobec oskarżonego R. S. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A z siedzibą we W. kwoty 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 44 § 1 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 107 pod pozycją 1-7 poprzez pozostawienie w aktach;

V. na podstawie art. 627 kpk obciąża oskarżonych opłatą w kwocie po 300 (trzysta) złotych od każdego z nich i kosztami postępowania w kwocie po 45 (czterdzieści pięć) złotych;

III K 1504/12

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Ł. K. w dniu 19 kwietnia 2011r założył własną działalność gospodarczą pod nazwą (...). Wcześniej pracował u drugiego z oskarżonych R. S.. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonywał prace z zakresu usług budowlanych. Współpracował z R. S., który namówił go do wzięcia w leasing samochodu dostawczego, którym miał dysponować on sam z racji tego, że posiadał, w odróżnieniu od Ł. K., a nie chciał występować jako stroną umowy. Ł. K. zgodził się i w dniu 28 lipca 2011r została zawarta umowa leasingu pomiędzy firmą (...), a (...), której przedmiotem był samochód F. (...), za który została zapłacona pierwsza rata w kwocie 10.000zł, które na prośbę R. S. przelała ze swojego konta M. P. (1) po ich otrzymaniu wcześniej od oskarżonego. Pojazd został wydany po czym żadna dalsza rata nie została uiszczona a pojazdowi nie udało się odzyskać ani też ustalić miejsca jego przechowywania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonych Ł. K. (k-127-128,229), R. S. (k- 229-230), zeznań świadków M. P. (2) (k-51,272), D. K. (k- 37-38,273), E. K. (k- 62-63, 273), M. P. (1) (k- 117-118, 296-297), A. Z. (k- 48,296), P. G. (k-73-74,314) oraz dokumentów zaliczonych do materiału dowodowego według wykazu na k- 378-379)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K.. Są one spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków, w szczególności jego matki co do zakresu relacji łączących obu oskarżonych i życiowej naiwności jak też w wyjaśnieniach oskarżonego S., co do faktu podpisania umowy i występowania oskarżonego K. w charakterze osoby mającej być jedynie pozornie użytkownikiem pojazdu.

Co do wyjaśnień oskarżonego S. to Sąd jedynie częściowo obdarzył je walorem wiarygodności. Nie budzą one wątpliwości w zakresie tego, że to z jego inicjatywy i przy jego pomocy oskarżony K. zawarł umowę leasingową dotyczącą przedmiotu czynu zabronionego rozpatrywanego w niniejszym postępowaniu. Jednak w zakresie w którym oskarżony kreuje się na ofiarę jeszcze innych osób, które miały być faktycznymi beneficjentami całej operacji Sąd uznał jego relację za przyjętą strategię procesową mającą pomniejszyć winę oskarżonego. Przeczą jej bowiem zarówno wyjaśnienia współoskarżonego, który od początku spontanicznie podawał okoliczności sprawy w sposób zgodny zresztą z relacjami przekazywanymi swojej matce jak i pracownikom próbującym odzyskać przedmiotowy pojazd jak i zeznania M. P. (1), która miała według oskarżonego działać na zlecenie owych bliżej nieokreślonych inspiratorów całej operacji i w jakiś nieznanym oskarżonemu sposób wejść w posiadanie potrzebnej do opłacenia pierwszej raty kwoty 10.000zł a zeznała że wpłatę tą wykonała na prośbę właśnie R. S. i z pieniędzy, które jej osobiście wręczył w gotówce.

Sąd nie miał wątpliwości co do wiarygodności zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania. Ich relacje są spójne i konsekwentne oraz korespondują z wersją podawaną przez oskarżonego K.. Po części także znajdują potwierdzenie w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina obu oskarżonych nie budzi wątpliwości. Oskarżony Ł. K. zawarł umowę leasingu co do której jak sam wskazał w pierwszym przesłuchaniu w ogóle nie miał zamiaru spłacać rat, nie interesował się samochodem będącym jego przedmiotem i polegał w całości na zapewnieniu, że pomysłodawca wzięcia samochodu w leasing będzie spłacał raty. Nie wiedział nawet w jaki sposób została uiszczona pierwsza rata potrzebna aby odebrać pojazd. Jest zatem oczywiste, że oskarżony zawierając w dniu 28 lipca 2011 roku umowę dotyczącą samochodu F. (...) wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania jakie wziął na siebie poprzez przystąpienie do umowy leasingu jako leasigobiorca. Jest też oczywiste,

że pokrzywdzony dokonał rozporządzenia mieniem w postaci przedmiotu umowy czyli samochodu F. (...), jako że wydał go oskarżonemu. Rozporządzenie to miało charakter niekorzystny dla pokrzywdzonego albowiem nie uzyskał w zamian świadczenia ekwiwalentnego czyli odpowiedniej sumy pieniężnej. Oskarżony działał zaś w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej osoby czyli oskarżonego R. S., który uzyskał w ten sposób możliwość dysponowania pojazdem, a jednocześnie wolny był w sensie prawnym od obciążeń finansowych które wiązały się z zawartą umową. Oskarżony K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził pracowników pokrzywdzonego w błąd i w ten sposób doprowadził do dokonania przez pokrzywdzonego niekorzystnego rozporządzenia mieniem czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk. W popełnieniu tego czynu miał w praktyce pełny a faktycznie nawet większy udział (choć nie był wykonawcą zasadniczych czynności sprawczych) oskarżony R. S.. To on bowiem namówił oskarżonego K. do zawarcia umowy leasingu której przedmiot miał być oddany do jego dyspozycji, a zatem wiedział doskonale o błędzie co do zamiaru spłaty zobowiązań przez współoskarżonego jaki powstał w świadomości pracowników pokrzywdzonego i miał świadomość, że dokonane rozporządzenie mieniem będzie niekorzystne jako, że faktycznie jedna ze stron umowy nie ma zamiaru się z niej wywiązywać. To on wreszcie uzyskał w wyniku tego przedsięwzięcia korzyść majątkową w postaci przedmiotowego samochodu niezależnie od tego jak tą korzyścią później zadysponował. To oskarżony S. nadto wyłożył niezbędną dla powodzenia planu kwotę 10.000zł i zorganizował jej przelanie przez inną osobę a także dokonywał faktycznego odbioru pojazdu. Wyczerpał więc swoim działaniem podjętym wspólnie i w pełnym uprzednim porozumieniu z oskarżonym K. wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd wziął pod uwagę stopień szkodliwości czynu jakiego się dopuścili, który nie jest mały. Instytucja umowy leasingu ma na celu ułatwienie użytkowania i nabywania stosunkowo drogiej przedmiotów przez osoby nie mogące zdobyć się na jednorazowy zakup, a oskarżeni swoim działaniem taką możliwość ograniczają. Pokrzywdzony ponosząc stratę w sposób wymierny zmniejsza swój potencjał ekonomiczny i co za tym idzie potencjalną podaż analogicznych ofert skierowanych do uczciwych kontrahentów. Nadto oskarżeni wyrządzili pokrzywdzonemu konkretną szkodę o charakterze majątkowym. Zasadą zaś porządku prawnego jest uzyskiwanie dóbr materialnych na drodze legalnie zawieranych i przestrzeganych umów cywilnoprawnych, nie zaś na drodze przestępczych machinacji. Sąd dostrzegł przy tym, że oskarżony K. dopuścił się tego czynu jako osoba niekarana w odróżnieniu od wielokrotnie już karanego oskarżonego S.. Obaj oskarżeni przyznali się do zarzucanego im czynu, co nie pozostawało bez wpływu na ograniczony wymiar kary. Sąd doszedł do przekonania, że wiodąca rola oskarżonego S. przy pewnej naiwności oskarżonego K. powinna znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary i dlatego wystarczająca w odniesieniu do oskarżonego K. kara 1 roku pozbawienia wolności musiała być nieco lecz nie znacząco wyższa i okres 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest w jego przypadku adekwatny tym bardziej, że to on uzyskał przedmiot czynu zabronionego. Jeśli chodzi o oskarżonego K. Sąd dostrzegł możliwość poddania go próbie w postaci zawieszenia wykonania kary na stosunkowo długi okres 4 lat. Sąd wziął pod uwagę niekaralność oskarżonego w dacie czynu (to obecnie już uległo pewnej zmianie wpływającej na okres próby) i działanie pod wpływem drugiego z oskarżonych.

Co do R. S. to dane o karalności wykluczają postawienie co do jego osoby pozytywnej prognozy kryminologicznej. Był on dotychczas dziesięciokrotnie karany w tym sześciokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu co czyni orzeczenie wobec jego osoby środka probacyjnego niecelowym i mogącym jedynie zachęcić go do dalszych czynów sprzecznych z prawem.

Biorąc pod uwagę faktyczny wkład obu oskarżonych w realizację wspólnego planu Sąd zróżnicował także obowiązek naprawienia szkody nakładając na pomysłodawcę i beneficjenta całej operacji większe obciążenie z tego tytułu.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.